

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 3519/2021
26.08.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Бранке Дражић и Данијеле Николић, чланова већа, у парници тужиоца – противтуженог АА из ..., чији је пуномоћник Игор Момчиловић адвокат из ..., против туженог – противтужиоца ББ из ..., чији је пуномоћник Иван Станојковић адвокат из ..., ради дуга, одлучујући о ревизији туженог – противтужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 1086/2020 од 28.01.2021. године, у седници већа одржаној 26.08.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ као неблагоприятна ревизија туженог – противтужиоца, изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 1086/2020 од 28.01.2021. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врању П 2591/16 од 15.01.2020. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев и обавезан је тужени – противтужилац да тужиоцу – противтуженом на име дуга за заступање пред Основним судом у Врању у предметима П 7095/10, П 3626/11, П 2439/17 (стари бројеви П 425/10 и П 1855/07) и Р1 105/14 (стари бројеви Р1 334/10 и Р1 79/13) исплати новчани износ од 887.250,00 динара са законском затезном каматом почев од 11.03.2016. године до коначне исплате. Ставом другим изреке, усвојен је противтужбени захтев и обавезан је тужилац – противтужени да туженом – противтужиоцу на име накнаде штете по основу припадајуће камате на новчани износ од 7.000 евра, за временски период од 19.01.2007. године до 12.05.2015. године, исплати износ од 107.348,02 динара са законском затезном каматом почев од 12.05.2015. године до исплате. Ставом трећим изреке, усвојен је противтужбени захтев и обавезан је тужилац – противтужени да туженом – противтужиоцу на име накнаде штете по основу плаћене судске таксе ради пријема новца у судски депозит у предмету Р 56/07 исплати износ од 13.200,00 динара са законском затезном каматом од 08.02.2007. године до исплате. Ставом четвртим изреке, усвојен је противтужбени захтев и обавезан је тужилац-противтужени да туженом – противтужиоцу на име стицања без основа по основу плаћене судске таксе и трошкова вештачења у предмету Основног суда у Врању П 2992/11 исплати износ од 14.140,00 динара са законском затезном каматом од 30.01.2015. године до исплате. Ставом петим изреке, одлучено је да свака странка сноси своје трошкове.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж 1086/2020 од 28.01.2021. године, ставом првим изреке, одбијене су као неосноване жалбе парничних странака и потврђена је пресуда Основног суда у Врању П 2591/16 од 15.01.2020. године у првом, другом, трећем и четвртном ставу изреке, у односу на главно потраживање и у ставу петом изреке. Ставом другим изреке, преиначена је првостепена пресуда у првом, другом, трећем и четвртном ставу, у односу на почетак тока законске затезне камате, па је обавезан тужени – противтужилац да тужиоцу – противтуженом на износ главног дуга од 887.250,00 динара исплати законску затезну камату почев од 06.12.2018. године до коначне исплате, а одбијен је као неоснован захтев за исплату законске затезне камате на наведени износ за период од 11.03.2016. године до 06.12.2018. године, да на новчани износ од 107.348,02 динара плати законску затезну камату почев од 15.01.2020. године до коначне исплате, док је као неоснован одбијен захтев за исплату законске затезне камате на наведени износ почев од 12.05.2015. године до 15.01.2020. године, да на износ од 13.000,00 динара плати законску затезну камату почев од дана подношења тужбе 29.07.2016. године до коначне исплате, а као неоснован је одбијен захтев за досуђење законске затезне камате на наведени износ за период од 08.02.2007. године до 29.07.2016. године, као и да му на износ од 14.140,00 динара исплати законску затезну камату почев од дана подношења тужбе 29.07.2016. године до коначне исплате, док је као неоснован одбијен захтев за исплату законске затезне камате почев од 30.01.2015. године до 29.07.2016. године.

Против наведене правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени – противтужилац је изјавио ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, с позивом на одредбе члана 403. ЗПП.

Врховни касациони суд је испитао благовременост изјављене ревизије у смислу члана 403. став 1. ЗПП („Сл. гласник РС“, бр.72/11, 49/2013-УС, 74/2013 – УС, 55/2014, 87/2018 и 18/2020, у даљем тексту ЗПП) и утврдио да је ревизија туженог – противтужиоца неблаговремена.

Према члану 403. став 1. ЗПП, против правноснажне пресуде донете у другом степену странке могу да изјаве ревизију у року од 30 дана од дана достављања пресуде.

Чланом 410. став 1. ЗПП прописано је да ће неблаговремену, непотпуну или недозвољену ревизију одбацити решењем првостепени суд без одржавања рочишта, а чланом 413. ЗПП, да ће неблаговремену, непотпуну или недозвољену ревизију одбацити Врховни касациони суд решењем ако то, у границама својих овлашћења (члан 410), није учинио првостепени суд.

Према стању у списима, тужени – противтужилац је оверени препис другостепене пресуде преко пуномоћника примио дана 01.04.2021. године, а ревизију је изјавио непосредно суду дана 07.05.2021. године. Како је тужени – противтужилац ревизију изјавио након истека рока од 30 дана од дана достављања другостепене пресуде, то је ревизија туженог – противтужиоца у смислу напред цитиране законске одредбе неблаговремена.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци.

**Председник већа - судија
Бранислав Босиљковић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић